Série keramických objektů

4. Dvě jednotky vyššího řádu

Solitér, Fúze, Srostlice, Houpačka, Drobeček, Kolonie, Zárodek velehory

Tvar keramických objektů umělkyně založila na abstrahovaných organicko-geometrických miskovitých formách. Inspirací jí byly kompozice kolonií divokých ústřic. Mohou připomínat ženskou vagínu, ňadra, popřípadě květiny, nebo mohou evokovat tvar lidského plodu, rozbité skořápky, ptačího či motýlího křídla. Autorka je vytvořila prastarou technikou lepení „vlaštovčích hnízd“, tedy modelováním z ruky postupným přilepováním malých kousíčků hlíny na již existující základní tvar. Tento postup doplnila o původem jihoamerické hlazení povrchu dosud nevypáleného střepu konečky prstů i kamínky (opět oblázky vápence). Jednotlivé vrstvy objektů byly při sestavování prokládány a svazovány hedvábným mušelínem, který se při vysychání a následné manipulaci stahoval, a tím pádem i fixoval jednotlivé spoje. Látka při výpalu plánovaně shořela. Motýlí křídla, v hedvábí skrytě obsažená, se tak sice vytratila, vysublimovala, avšak extrémně křehkým a nestabilním objektům předtím vymezila jejich definitivní tvar. Výpalem se tak dovršila proměna jednoho materiálu v jiný; jednoho skupenství v jiné; jednoho organismu v materiál; velkého množství organismů (tedy jejich tělesných schránek) v neživou hmotu.